

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. Варна, 02.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори януари през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Анета Н. Братанова

Членове: Ванухи Б. Аракелян
Дарина Ст. М.

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Ванухи Б. Аракелян Въззивно търговско дело
№ 20223001000570 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 ГПК.

Подадена е въззивна жалба от Д. П. А., действаща лично и като законен представител на И. В. И.; Д. В. Е. и И. И. Д., чрез адв. Р. П. против решение № 239 от 17.06.2022 г., постановено по т. д. № 240/2021 г. по описа на Варненския окръжен съд, в частта, с която са отхвърлени предявените главни искове с правно основание § 115 от Закона за застрахователния договор вр. § 844, ал. 3 и § 288, ал. 1 от Германския граждански кодекс, съответно над сумите: от 25 000 лв. до предявения размер от 130 000 лв., от 35 000 лв. до предявения размер от 180 000 лв. и от 20 110.42 лв. до предявените по 130 000 лв. – обезщетения за претърпени неимуществени вреди от Д. А., И. И., Д. Е. и И. Д., както и в частта, в която са отхвърлени предявените акцесорни искове за заплащане на законна лихва над посочените суми.

Въззивниците излага доводи за неправилност, поради нарушения

на материалния закон и съдопроизводствените правила, както и за необоснованост. Излагат подробни доводи относно неправилно определения справедлив размер на обезщетението за неимуществени вреди. Позовават се на заключението на СПЕ, от което се установява, че смъртта на В. И. представлява и за четиримата ищци тежко психотравмено събитие, вследствие на което връзката между починалия и близките му е безвъзвратно прекъсната. Излагат подробни доводи, че и понастоящем ищите трудно приемат внезапната загуба на пострадалия, не са преработили и приели същата, като продължава проявата на негативни отклонения в емоционалното им равновесие. За неправилен намират извода за съпричиняване от пострадалия на резултата. Молят за отмяна на решението в обжалваната част. Претендират присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА.

В законоустановения срок е депозиран отговор от Cosmos Versicherung, чрез адв. Б. Н.. В същия се излагат подробни доводи за неоснователност на въззивната жалба. Сочи се, че не са налице законови предпоставки за присъждане на обезщетения в претендираните от ищите размери и че по делото са установени вреди в презумираните за такова житейско събитие вид, обем и продължителност, с оглед на които приложимото немско право предвижда уместно обезщетение, с което да се компенсира в морален аспект загубата. Моли съда да остави въззивната жалба без уважение. Претендира разноски. Прави доказателствени искания.

Подадена е въззивна жалба и от Cosmos Versicherung, чрез адв. Б. Н. против осъдителната част на решение № 239 от 17.06.2022 г., постановено по т. д. № 240/2021 г. по описа на Варненския окръжен съд. Съобразно тълкуване на немското право се навеждат доводи, че претърпените от ищите неимуществени вреди са обичайна последица от загуба на близък, като не се установява същите да са довели до патологични здравословни и/или психологически

изменения, които да предполагат по изключение приложението на нормата на § 253 от Немския граждански кодекс. С оглед горното се сочи, че видът и обемът на неимуществените вреди на ищците предполага обезщетяване в рамките на приетия от немското право и практика ориентир около 10 000 евро. Моли съда да отмени частично обжалваното решение в осъдителната му част, като се намалят присъдените в полза на Д. А. и И. И. обезщетения за неимуществени вреди, които да се изчислят при по-ниски първоначални обезщетения, които да се редуцират с приетото съпричиняване в размер на 50 %, а исковете на Д. Е. и И. Д. да се отхвърлят, като неоснователни и недоказани по размер, като се приеме, че вече платеното от застрахователя обезщетение на всеки един от тях по 2 500 евро репарира законосъобразно и уместно причинените им вреди. Претендира разноски. Няма доказателствени искания.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от Д. П. А., действаща лично и като законен представител на И. В. И.; Д. В. Е. и И. И. Д., чрез адв. Р. П., в който се сочат доводи за неоснователността на жалбата. Излагат се съображения, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно в осъдителната му част. По подробно изложени доводи относно правилното прилагане на немското материално право в случая, се оспорват твърденията, наведени във въззивната жалба, че размерът от 10 000 евро е приетият от „немското право и практика праг“ на обезщетение за неимуществени вреди. За неоснователно намират и възражението за допуснато от първоинстанционния съд прилагане по аналогия на критериите, включени в понятието „уместен размер“ по смисъла на § 844, ал. 3 от ГГЗ и „по справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗД. Молят съда да остави въззивната жалба без уважение. Претендира се присъждането на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА.

Предварителните въпроси в производството и произнасянето по

исканията по доказателствата на страните е сторено посредством определение № 760/16.11.2022 година по подготовка на производството.

Постановено е спирането на производството до произнасянето по образуваното пред Съда на Европейския съюз по дело С – 86/23, образувано по отправено преюдициално запитване от ВКС със следния поставен въпрос: "Трябва ли член 16 от Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения (Регламент "Рим II") да се тълкува в смисъл, че разпоредба от националното право като разглежданата в главното производство, която предвижда прилагане на основен принцип на правото на държавата членка, какъвто е принципът на справедливост, при определяне на обезщетение за неимуществени вреди в случаите на смърт на близки лица, настъпила при деликт, може да се разглежда като особена повелителна норма по смисъла на този член?".

След постановяването на решение в производството по преюдициалния въпрос, с определение от 10.10.2024 година, производството пред въззивния съд е възобновено.

След като прецени доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон Варненския апелативен съд възприема следната фактическа и правна обстановка:

В исковата си молба ищецът се е позовал на настъпило на 02.08.2017г. в близост до гр.Меринг, Република Германия произшествие, при което водачът на лек автомобил "Фолксваген Пасат" с рег.№ ***** - У.Е., преодолявайки дълъг десен завой, навлязъл в насрещната пътна лента, където настъпил удар с правомерно движещото се тежкотоварно МПС - автоvlak "Ман" с рег. № *****. В резултат на възникналия инцидент е причинена смъртта на В. И. И. и телесни повреди на други лица. Ищите в производството

са легитимирани като близки на пострадалия, неговата жена, с която е живеел на семейни начала Д. А., синът му И. И., и неговите родители Д. Е. и И. Д.. Нанесени са им непоправими неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от възникването на произшествието. Вредите се изразяват в морални болки и страдания. Конкретни твърдения за това са описани в исковата молба. Претенцията е отправена към немско застрахователно дружество, към което деликвента има застрахователно правоотношение. Затова с молба вх. № 31ОВ039574/14.05.2018г. сезирали ответника, чрез "ДЖЕНЕРАПИ ЗАСТРАХОВАНЕ" АД - представител по чл.503 от КЗ, с искане за репарирание на претърпените от Д. Е. и И. Д. неимуществени вреди, а с молба вх.№ 310066284/04.09.2018г. - с искане за репарирание на претърпените от Д. А. и И. И. неимуществени вреди. След първоначално получен отказ по първата им молба, с имейл от 12.04.2019г. били уведомени, че немското застрахователно дружество е одобрило обезщетения за неимуществени вреди на родителите на починалия в размер на по 2 500 евро, при отчетено съпричиняване в съотношение 50%. Тези суми са преведени на ищците Д. Е. и И. Д.. С имейл от 06.08.2019г. били информирани, че на съжителстващата на семейни начала с починалия се отказва изплащане на обезщетение, поради липса на сключен граждански брак, а с имейл от 27.02.2020г., че се отказва и изплащането на обезщетение за неимуществени вреди на детето И. И., тъй като същия получава наследствена пенсия за дете. С това се обосновава правния интерес от водената искова претенция.

Постъпил е писмен отговор от COSMOS VERSICHERUNG, в който исковите са оспорени. Не се спори относно настъпването на произшествието, механизма на настъпването и съществуването на валидна застраховка. Оспорват се твърдените неимуществени вреди по основание и размер. Застрахователят прави възражение за съпричиняване на вредите от страна на пострадалия, т.к. той не е

ползвал обезопасителен колан и е знаел, че се вози в МПС управлявано от водач, употребил алкохол.

По въпроса за приложимото право:

Приложимото право съгласно Регламент /ЕО/ № 864/2007г. на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007г. относно приложимото право към извъндоговорни задължения /Регламент Рим II/ е немското материално право. Приложимите норми към 25.09.2019г. по делото са установени. Нормата на § 844 ал.3 от Германския граждански кодекс предвижда заплащане на подходящо парично обезщетение на родител на лицето, комуто е причинена смърт.

Съставът на въззивния съд е изискал информация по реда на процедурата, предвидена в Европейската конвенция за обмен на правна информация за това как и по какви критерии се определя размерът на обезщетението за неимуществени вреди на трети лица в случай на причиняване на смърт на техен близък, какви размери на обезщетения обичайно се присъждат от немските съдилища в подобни хипотези. Изискани са и съдебни решения с прецедентно значение или тълкувателен характер по приложението на нормата, евентуално разяснителни коментари, като бъде съобразена датата на произшествието.

От представените от немска страна материали съставът на въззивния съд намира, че размерът на „подходящото обезщетение“ трябва да бъде определен от съда във всеки отделен случай. Обстоятелствата, които характеризират отделния случай трябва да бъдат взети под внимание, по-специално интензивността на претърпяното страдание, интензивността на действителната социална връзка между убитото лице и оцелелия, степента на вина на нарушителя и икономическите обстоятелства на оцелелия, ако те са имали формиращ ефект върху психологическото състояние на опечаления.

Посочено е, че в правителствения проект за въвеждане на право на обезщетение за преживяло лице е посочена сума от 10 000 евро за щети от удари в случай на смърт на близък роднина, която съдилищата присъждат средно като компенсация за болка и страдание. Като е възможно това да дава насоки за правото на обезщетение за преживяло лице. Посочено е също така, че обезщетението за преживяло лице не изисква увреждане на здравето. Има за цел да облекчи душевното страдание. За да се избегнат противоречия в оценката, сумата, присъдена на преживелия роднина в отделни случаи, трябва по правило да е по-ниска от сумата, на която той би имал право, ако психическото страдание, което е претърпял, има качеството на увреждане на здравето.

С Решение от 05.09.22024г., постановено по дело C-86/23, Съдът на Европейския съюз прие, че член 16 от Регламент (ЕО) № 864/2007 („Рим II“), трябва да се тълкува в смисъл, че национална разпоредба, която предвижда, че обезщетението за неимуществените вреди, претърпени от близките роднини на починало при пътнотранспортно произшествие лице, се определя от съда по справедливост, не може да се счита за „особена повелителна норма“ по смисъла на този член, освен ако – когато разглежданото правно положение има достатъчно тясна връзка с държавата членка на сезирания съд – въз основа на подробен анализ на текста, общата структура, целите и контекста на приемането на тази национална разпоредба сезираната юрисдикция констатира, че нейното зачитане се счита от решаващо значение в рамките на правния ред на тази държава членка, тъй като преследва цел за защита на съществен обществен интерес, която не може да бъде постигната чрез прилагане на правото, определено съгласно член 4 от този регламент. Следователно – приложението на чл. 52 ЗЗД, изисква наличието на две кумулативни предпоставки – достатъчно тясна връзка с държавата на сезирания съд и особена повелителност на прилаганата национална правна норма.

Въззивният съд намира, че не е налице първата предпоставките - „достатъчно тясна връзка“ по смисъла Решение от 05.09.22024г., постановено по дело C-86/23. В случая въззивниците – ищци действително са български граждани с местоживееене в България, сезирали са юрисдикция на тази държава членка. Пътнотранспортното произшествие, вследствие на което синът им е починал, обаче е настъпило в Германия. Причинителят на това произшествие е застрахован в немско застрахователно дружество. От гласните доказателства, се установява че починалият макар и да е български гражданин е бил трайно установен в Германия. Неговото семейство (първоначално баща му) още през 2010/2011 година се е заселило в Германия. Впоследствие, считано от 2016 год. в Германия трайно се установяват починалия, ведно с детето и с фактически съжителстващия партньор. По данни на св.С.П., семейството е живеело, работило и населявало територията на Федерална република Германия. Вредоносното събитие е настъпило по време, когато лицата са населявали държавата-членка. В този смисъл релевантен за преценката за наличие или не на тясна връзка с българската държава се явява момента на настъпването на вредите (когато ищите и пострадалия са пребивавали трайно на територията на Германия), а не последващия момент на подаването на исковата молба и сезирането на българския съд с претенцията за обезвреда. Едва след събитието преживелите родственици са се завърнали в страната. Следователно – и косвените вреди са настъпили на територията на Германия. Не е налице предвиденото в Решението на СЕС изключение за приложение на особено повелителни норми от националното законодателство. Само българското гражданство на ищите и починалото лица не са достатъчни до обосноват достатъчно тясна връзка за приложение на особено повелителни норми от законодателството.

В производството не се оспорва съществуването на валидно застрахователно правоотношение за лек автомобил „Фолксваген

Пасат" с рег.№ *****. По делото е приложено решение на Районен съд – Алтъотинг по наказателно дело № 3Ds303Js29648/17, влязло в законна сила на 22.02.2018г., У.Е. е признат за виновен за застрашаване на движението по пътищата поради небрежност във връзка с причиняване на смърт поради небрежност - престъпление по Наказателния кодекс на РГермания. Влязлото в сила решение обвързва настоящия съд (чл.300 от ГПК) по повод обстоятелствата свързани с авторството, противоправността и вината за извършеното престъпление. От изложеното се прави извод за реализирани предпоставки за възникване на отговорността на застрахователя за обезщетяване на претърпените от ишците вреди от деликта.

Ишците са родители, съжителстващо лице и син на починалия, като и четиримата са живеели с него в едно домакинство (обстоятелство което се установява от гласните доказателства).

От заключението на вещото лице по СПЕ се установява, че смъртта на В. И. И. е изиграла за ишците роля на тежко психотравмено събитие, завинаги е прекъсната връзката на починалия с неговите близки. Налице е остра реакция на стрес, депресия, нарушение на психологическото функциониране, тежки здравословни реакции. За детето И. И. загубата на бащината фигура в тази крехка възраст е свързана със загуба на миналото, подкрепа, обич, разбирателство, взаимност, споделяне на игри, бъдещи планове. За родителите Д. Е. и И. Д. загубата на техния син е съкрушителна, загубили са завинаги бъдещето си. И двамата са все още в изключително тежко състояние. Сериозно внимание заслужават направените опити за самоубийство от И. Д.. Същият е слабо концентриран, не умее да се владее, не контролира емоциите си. Д. А. е загубила завинаги своя партньор в живота и баща на детето си. Останала без своята духовна и физическа половинка, освен тъга по загубата, вдовицата изпитва и страх дали ще се справи с отглеждането и възпитанието на единствения им син. Вследствие на настъпИ.

инцидент ищците са променили напълно начина си на живот. Силният шок от внезапната загуба на В. И. за неговите близки е предизвикал редица негативни емоционални отклонения. И четиримата ищци все още трудно приемат информацията за загубата, не може да се каже, че са преработили случилото се или че са приели загубата. Понастоящем все още се наблюдават отклонения в емоционалното равновесие на ищците относно загубата на техния близък при всякакви обстоятелства. Починалият е бил млад само на 26 години, грижил се е за семейството си. Данни за привързаността и сплотеността на семейството се установяват и от гласните доказателства, изслушани пред първата инстанция.

На основание чл. 44, ал. 1 от КМЧП чуждото право се тълкува и прилага така, както то се тълкува и прилага в създалата го държава. Предвид нормата на чл. 44, ал. 1 и ал. 2 от КМЧП предмет на установяване е не само съответната позитивно-правна норма, но също така тълкуването и съдебната практика по нейното приложение. Затова следва да се коментира и приложимото немско законодателство, както и съдебната практика. Съобразявайки чл. 287 ГПК на РГермания и интензивността и продължителността на претърпяното психологическо страдание, интензивността на действителната социална връзка между убитото лице и оцелелите, съдът намира, че обезщетението следва да се определи за всеки от ищците в максималния размер съобразно правителствения проект за въвеждане на право на обезщетение за преживяло лице (печатен материал на Бундестага 18/11397, стр. 11) т.е. 10 000 евро, която германските съдилища присъждат средно като компенсация за болка и страдание.

Правото на обезщетение за преживяло лице в съответствие с раздел 844, параграф 3, изречение 1 от BGB или раздел 10, параграф 3, изречение 1 от StVG (Закон за движение по пътищата) не изисква преживели лица на издръжка да са претърпели увреждане на здравето

си. Всичко, което е необходимо, е оцелелите да са преживели душевни страдания. Приема се специална лична близка връзка, ако оцелелият роднина е съпруг, партньор в живота, родител или дете на убитото лице (член 844, параграф 3, изречение 2 от BGB и член 10, параграф 3, изречение 2 от StVG).

По въпроса за приноса:

Въззивната инстанция е допуснала комплексна съдебна експертиза. Представени са изискани от молещия съд материали по делото пред Районен съд – Алтъотинг в Германия по реда на Регламент (ЕС) 2020/1783 на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2020 година относно сътрудничеството между съдилища на държавите членки при събирането на доказателства по граждански или търговски дела. Представена е съдебна експертиза послужила пред наказателното производство. Установява се движение на лекия автомобил със скорост между 110 и 130 km/h, около 113 km/h. Произшествието е настъпило поради поведението на шофьора на лекия автомобил, тъй като контактът е настъпил в половината на пътното платно на товарния автомобил. Доказва се напускането от страна на лекия автомобил на неговото пътнo платно. Ударът е бил предотвратим само ако лекия автомобил се е движил в своята страна от пътната лента. Пострадалото лице не е ползвало предпазен колан като е пътувал на задната седалка зад шофьора на лекия автомобил. Пострадалият е понесъл травми, несъвместими с живота. Уврежданията биха настъпили с и без предпазен колан, като вещото лице изхожда от обстоятелствата около произшествието, настъпването му, силата и интензитета на ударите и нараняванията.

Според § 254 от Германския Граждански кодекс ако вредата е причинена по вина на увреденото лице, задължението за обезщетение и размерът на обезщетението, което трябва да бъде изплатено, зависят от обстоятелствата, по-специално от степента, в която вредата е причинена предимно от едната или другата страна. Установява се по

делото основния принос за настъпване на произшествието на шофьора на лекия автомобил, който е управлявал превозното средство при употреба на алкохол. Изложеното дава основание да се приеме, че процесното произшествие е настъпило в следствие противоправното поведение на самия шофьор.

Позоваването единствено на присъдата, в чиито мотиви е описано, че пострадалият е знаел за употребата на алкохол от шофьора на лекия автомобил, не означава надлежно установяване на твърдяното от застрахователя съпричиняване на вредоносния резултат, тъй като присъдата е от значение за гражданския съд само досежно констатация за това дали е извършено деянието /и неговата правна квалификация/, данни за противоправността му и за вината на дееца. Възражението за принос на пострадалото лице не е доказано от застрахователя. В този смисъл възражението в жалбата на ищите по приложението на чл. 300 ГПК е основателно. По изложените съображения въззивната инстанция намира за недоказан приноса на увредения за настъпването на процесните вреди.

По тези съображения обезщетение за понесените от Д. А., Д. Е., И. Д., И. И. неимуществени вреди следва да се определи в размер на 10000 евро за всяко от лицата, определени в легова равностойност от **19558,30** лева, доколкото исковата претенция е заявена във валута лев. От присъдената сума на родителите на пострадалия следва да се приспадне сумата от 2500 евро заплатени от застрахователя преди образуването на процеса. Така за Д. Е. и И. Д. следва да се присъди сума от по 7500 евро, определени в легова равностойност от **14 668,72 лева**.

По тези съображения обжалваното решение следва да бъде отменено до тези суми и в тези размери да се уважи въззивната жалба.

По разноските:

Изводите на въззивната инстанция налагат преразглеждането на разноските, сторени от страните в първата инстанция. В полза на

ответника, с оглед отхвърлената част от исковете, подлежат на присъждане съдебно-деловодни разноси в общ размер от 14 991, 67 лева, от които ВОС е присъдил 14 042,11 лева. Следователно – подлежат на допълнително присъждане 949,57 лева. Присъденото възнаграждение в ползва на адвоката, престирали безплатна правна помощ следва да бъде намалено до размер на 2583, 59 лева. Присъдената държавна такса в тежест на застрахователя следва да бъде намалена до размер на 2738,16 лева, на основание чл. 78, ал.6 ГПК. Присъдените разноси за СПЕ следва да бъдат намалени до размер на 60, 88 лева.

Съобразявайки изхода на спора пред въззивната инстанция на въззивниците - ищци не се следва присъждането на разноси, които са сторили. Въззивната жалба на застрахователя е уважена частично. Страната е претендирала присъждането на разноси, представила е списък, представени са доказателства за извършените реални плащания на възнаграждение. Налице е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Въззивната инстанция намира възражението за размера на адвокатското възнаграждение за неоснователно, вземайки фактическа и правната сложност на спора, броя на предявените искове, броя на съдебните заседания. Съответно на отхвърлените претенции се следват разноси в размер на 20030, 06 лева.

С оглед на изложеното, съдът :

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 239/17.06.2022 година по търг. дело № 240/2021 година, по описа на Окръжен съд – Варна **в частите над** присъдените суми, съответно на Д. П. А., ЕГН ***** от ***** за сумата **над 19558,30 лева** до присъдените 25000 лева, на И. В. И., ЕГН *****, действащ чрез своята майка и законен представител Д. П.

А., ЕГН *****, двамата от ***** за сумата над **19558, 30 лева** до присъдените 35000 лева, на Д. В. Е., ЕГН ***** от ***** за сумата над **14668,72 лева** / до присъдените 20110,42 лева и на И. И. Д., ЕГН ***** от ***** за сумата над **14668,72 лева** до присъдените 20110,42 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от загубата на В. И. И., починал в резултат на ПТП от 02.08.2017г., причинено от водача на лек автомобил "Фолксваген Пасат" с рег.№ *****, застрахован по задължителна застраховка гражданска отговорност в ответното дружество, ведно с годишна лихва за забава в размер на пет процентни пункта над основния лихвен процент на БНБ, считано от 19.09.2018г. до окончателното изплащане на сумата, като вместо него **постановява: ОТХВЪРЛЯ** предявените иски в разглежданите части.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 239/17.06.2022 година по търг. дело № 240/2021 година, по описа на Окръжен съд – Варна в останалата част.

ОСЪЖДА Д. П. А., ЕГН *****, И. В. И., ЕГН *****, действащ чрез своята майка и законен представител Д. П. А., ЕГН *****, Д. В. Е., ЕГН ***** и И. И. Д., ЕГН *****, четиримата с адрес *****, да заплатят на COSMOS VERSICHERUNG, със седалище Saarbrücken, *****допълнително сумата от 949,57 лева, представляваща разноси в производството по първата инстанция, съобразно отхвърлената част от предявените иски, на основание чл. 78, ал.3 ГПК.

ОТМЕНЯ решението в частта, в която в полза на адвокат Р.П. е присъдено възнаграждение по чл. 38, ал.2 ЗА за разликата от 2583,59 лева до присъдените 3 069, 51 лева.

ОТМЕНЯ решението в частта, в която COSMOS VERSICHERUNG, със седалище Saarbrücken, Германия е осъдено да заплати държавна такса за разликата над 2738,16 лева до присъдените

4 008, 83 лева.

ОТМЕНЯ решението в частта, в която COSMOS VERSICHERUNG, със седалище Saarbrücken, Германия е осъдено да заплати в полза на бюджета на съдебната система разноски за СПЕ за разликата от 60,88 лева до присъдените 507 лева.

ОСЪЖДА Д. П. А., ЕГН *****, И. В. И., ЕГН *****, действащ чрез своята майка и законен представител Д. П. А., ЕГН *****, Д. В. Е., ЕГН ***** и И. И. Д., ЕГН *****, четиримата с адрес *****, да заплатят на COSMOS VERSICHERUNG, със седалище Saarbrücken, Германия сумата от 20030,06 лева /двадесет хиляди тридесет лева и шест стотинки/ – разноски за въззивната инстанция, определени по съразмерност.

Решението е постановено при контролираща страна Дирекция „Социално подпомагане“.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен касационен съд на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните, по реда на чл. 280, ал. 1, респ. ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____